

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118201412
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1118201412.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast. Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: P. Z. D., S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXXX/XX, C., o zaplatenie 5.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26. mája 2021 č.k. 12Csp 7/2018-313, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.000 eur od 01.03.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 19.01.2018, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 5.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.000 eur od 01.03.2017 do zaplatenia. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017 uzavretej s postupcom OTP Banka Slovensko a.s., IČO: 31 318 916, so sídlom Štúrová 5, Bratislava, mu bola postúpená žalovaná pohľadávka, ktorá vznikla zo zmluvy č. 144/2014/13SU zo dňa 24.05.2013 uzavretej medzi postupcom a žalovaným, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Na základe tejto zmluvy poskytol postupca žalovanému peňažné prostriedky s tým, že podmienky ich čerpania, splácania, a podmienky pri nesplnení zmluvných podmienok, ako aj ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Vzhľadom na to, že žalovaný splátky v stanovených termínoch neplnil, a to aj napriek tomu, že sa v zmluve o úvere zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky do určitej lehoty a zaplatiť zaň úroky, postupca podaním zo dňa 19.07.2015 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, pričom účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastala desiaty deň odo dňa doručenia vyhlásenia o predčasnej splatnosti úveru. Uviedol, že ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka sumu 9.209,41 eur pozostávajúcu z istiny 6.995,09 eur, riadneho úroku 1.933,32 eur, úroku z omeškania 121,32 eur a poplatkov 159,68 eur, čo vyplývalo z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, v ktorej postupca deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Poznamenal, že žalovaný po postúpení pohľadávky nevykonal žiadnu úhradu. Žalovanú sumu 5.000 eur definoval ako neuhradenú istinu úveru vo výške 5.000 eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 4.209,41 eur (pozostávajúcu z

neuhradenej istiny úveru vo výške 1.995,09 eur, neuhradeného úroku z omeškania vo výške 121,32 eur a z nehradených poplatkov vo výške 159,68 eur) si v konaní neuplatnil. Úrok z omeškania si uplatnil odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky, t.j. od 01.03.2017.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že Ministerstvo spravodlivosti SR mu listom zo dňa 22.03.2017 odpovedalo, že zmluva č. XXX/XXXX/XXSU, ktorú uzavrel s právnym predchodcom žalobcu, neobsahuje povinné náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto sa úver považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. Konkrétne podľa neho v zmluve absentovala výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uviedol, že zmluva obsahuje len údaj o počte mesačných splátok a údaj o výške a termíne mesačnej splátky, ktorú však uvádza len ako jednu sumu, z ktorej nie je zrejmé, akú časť predstavuje istina, úrok a akú iné poplatky. V zmluve teda chýba údaj o výške splátok istiny a úrokov. Potvrdil uzavretie zmluvy s právnym predchodcom žalobcu, avšak nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že úver nesplácal, pretože ho prestal splácať až po dlhobovej PN a strate zamestnania. Naopak mal za to, že práve právny predchodca žalobcu bol subjektom, ktorý nesplnil svoje zmluvné záväzky z poistenia úveru v prípade straty zamestnania a záväzky v prípade práceneschopnosti. Z toho dôvodu sa obrátil na Okresný súd Bratislava I a súdnou cestou v konaní vedenom pod sp. zn. 16C 212/2014 vymáhal od banky plnenie záväzkov z neplatenia splátok úveru v prípade práceneschopnosti a v prípade dlhobovej nezamestnanosti. Neplnenie podmienok poistenia zmluvy v prípade práceneschopnosti a zmluvnú podmienku v úverovej zmluve pod bodom 4, strana 5/11, považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zdôraznil, že právny predchodca žalobcu a jeho zmluvná poisťovňa O. O. ignorovali poisťné plnenie voči nemu, aj keď od 01.04. do 30.09.2014 bol nezamestnaný a od 14.05. do 01.10.2014 práceneschopný. Za neprijateľné zmluvné podmienky ďalej označil zmluvné podmienky uvedené v úverovej zmluve: v článku VI. bod 5, strana 5/11, v článku IV. bod 5, strana 3/11, v článku IV. bod 1, strana 3/11, v článku VIII. odsek 1-7, strana 9/11. V súvislosti s týmito podmienkami zmluvy poznamenal, že pri splácaní úveru neboli jasne a transparentne uvedené podmienky odkladu splátok z dôvodu dočasnej platobnej neschopnosti, a dodal, že právny predchodca žalobcu ho poškodil netransparentnou výškou poplatku za spracovanie dodatku k úverovej zmluve, a tiež vymáhaním rôznych dodatočných poplatkov a nedoplatkov, ktoré avizoval z rôznych informačných kanálov, SMS-kami, z elektronického bankovníctva, telefonicky, a to viackrát za mesiac a vždy v iných sumách z centrálnej banky. Právny predchodca žalobcu ho podľa jeho slov poškodil tiež tým, že v článku I. odsek 2, strana 1/11 úverovej zmluvy a v článku IV. odsek 1 úverovej zmluvy nekopíroval pri úrokovej politike NBS - Európskej centrálnej banky ultra nízke úroky, za ktoré získava zdroje z medzinárodného trhu, a že za celý čas splácania úveru žiadal fixný úrok vo výške 11,38% ročne od 24.07.2013 do 24.05.2018. Za neoprávnené označil tak vymáhanie sumy 460,30 eur v priebehu začatého súdneho konania. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku považoval tiež poplatky, ktoré ho ako spotrebiteľa zavazovali na plnenia, ktoré mu po materiálnej stránke neboli dodané a slúžili len záujmom dodávateľa, čo zakladalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. Občianskeho zákonníka). Ďalej argumentoval, že článok XI. bod 2 zmluvy skryto prenáša na neho ako spotrebiteľa dôkazné bremeno v otázke skutočného a riadneho oboznámenia sa s obchodnými podmienkami, čo má pre jeho osobu neprijateľný účinok.

3. V replike žalobca uviedol, že zmluvu o poistenom OTP refinac exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 24.05.2013 uzavrel žalovaný s pôvodným veriteľom, ktorý mu na základe tejto zmluvy poskytol úver vo výške 8.000 eur s tým, že dátum poskytnutia úveru, ako aj pripísanie peňažných prostriedkov na účet žalovaného boli uvedené v platobnej histórii pod položkou „Čerpanie úveru“. V zmysle článku I. bod 2, a článku IV. bod 1 zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytnutý úver splácať spolu s dohodnutými úrokmi vo výške 11,38% ročne formou pravidelných mesačných splátok vo výške 186,87 eur vždy k 24. dňu v mesiaci počnúc dňom 24.07.2013 s tým, že 59. splátka bola vo výške 186,17 eur. K námietke žalovaného o neuvedení výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov uviedol, že jeho názor je prekonaný eurokonformným výkladom (v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS), a tiež súdnou praxou, napr. uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, podľa ktorého nebolo potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Od dodávateľov preto nebolo možné žiadať, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádzalo pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny,

úrokov a iných poplatkov“, za použitia eurokonformného výkladu bolo možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V tejto súvislosti dodal, že od 1. mája 2018 legislatíva pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. K namietaným poplatkom účtovaným pôvodným veriteľom uviedol, že vyúčtované poplatky nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvný strán, predstavujú štandardnú odplatu banky za poskytovanie služieb a v zmysle zásady rovnosti sú pri poskytnutí rovnakých resp. podobných služieb, účtované všetkým klientom banky. Dodal, že žalovaný bol o ich výške a spôsobe účtovania informovaný už pri podpise zmluvy, nakoľko sú dohodnuté v čl. V. zmluvy. V prípade, ak s ich účtovaním nesúhlasil, nebol nútený predloženú zmluvu podpísať. Zastával názor, že predmetná zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., preto poskytnutý úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že žalovaný čerpal úver vo výške 8.000 eur a celkovo uhradil naň sumu 2.255,52 eur, čiže rozdiel medzi čerpanými finančnými prostriedkami a úhradami žalovaného predstavuje 5.744,48 eur. Aj v prípade, ak by súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, nárok uplatnený žalobou vo výške 5.000 eur považoval v celom rozsahu za dôvodný. Ďalej uviedol, že dňa 28.02.2017 postúpil pôvodný veriteľ na neho pohľadávku vzniknutú z vyššie uvedenej zmluvy v celkovej výške 9.209,41 eur, ktorá pozostávala z istiny 6.995,09 eur, poplatkov 159,68 eur, riadneho úroku 1.933,32 eur a z úroku z omeškania vo výške 121,32 eur. Z poskytnutého úveru mu žalovaný uhradil celkom sumu 2.255,52 eur, a to úhradami označenými v platobnej histórii ako „Splátka úveru“. Z týchto úhrad bola na istinu započítaná suma 1.004,91 eur, na riadny úrok suma 1.066,35 eur, na poplatky suma 183,86 eur a na úrok z omeškania suma 0,4 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný čerpal úver vo výške 8.000 eur a na istinu bola z jeho úhrad započítaná suma vo výške 1.004,91 eur, postúpená istina predstavovala sumu vo výške 6.995,09 eur. Zdôraznil, že žalovaná suma 5.000 eur pozostáva iba z neuhradenej istiny úveru vo výške 5.000 eur. Zvyšnú časť postúpenej istiny, riadnych úrokov a úrokov z omeškania si v predmetnom konaní neuplatnil.

Žalovaný v duplike k vyjadreniu žalobcu a poukazu na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, uviedol, že existujú už 3 uznesenia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 3Cdo 146/2017, 4Cdo 211/2017, 3Cdo 56/2018), z ktorých vyplýva, že do 30.04.2018 nemusela byť mesačná splátka úveru rozlíšená v spotrebiteľských zmluvách na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, vnáša podľa jeho názoru do právnych vzťahov právnu neistotu, kedy sa rôzne pojmy vykladajú totožne (§ 9 ods. 2 písm. l) pred novelou a po novele účinnej od 01.05.2018, aj § 4 ods. 1 písm. h) a § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.). S uvedenými uzneseniami Najvyššieho súdu SR nesúhlasil. K výške čerpaného úveru, jeho splátkam a výške uplatneného nároku ako neuhradenej istiny úveru bez úrokov a poplatkov sa nevyjadril. Následne uplatnil námietku premlčania a preklúzie, s ktorou žalobca nesúhlasil. Keďže podaním zo dňa 19.07.2015 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť žalovanému poskytnutému úveru ku dňu 08.08.2015 (t.j. 10. deň po doručení podania), potom aplikujúc všeobecnú 3-ročnú premlčaciu dobu dospel k záveru, že táto uplynula dňa 09.08.2018. Pokiaľ teda žaloba bola podaná na súd dňa 19.01.2018, mal za to, že žiadna časť nároku nie je premlčaná.

4. Vo veci rozhodol v neprítomnosti žalovaného podľa ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ktorý sa na pojednávanie nedostavil a svoju neúčast' neospravedlnil, a to aj napriek tomu, že predvolanie mu bolo doručené v zmysle ust. § 111 ods. 3 C.s.p. na adresu trvalého pobytu evidovanú v registri obyvateľov SR.

5. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný ako dlžník uzavrel s právnym predchodcom žalobcu, OTP Banka Slovensko a.s., podľa ust. § 479 a násl. Obchodného zákonníka dňa 24.05.2013 zmluvu o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovanému vo výške 8.000 eur, ktorý sa žalovaný ako dlžník zaviazal splatiť v mesačných splátkach, ktoré zahŕňali splátku istiny, úroku a poplatku za zabezpečenie poistenia, tak, že 1. splátka vo výške 186,87 eur bola splatná dňa 24.07.2013, 2. až 58. splátka vo výške 156,87 eur vždy 24. deň v mesiaci a 29. splátka vo výške 186,17 eur dňa 24.05.2018, ktorý bol dňom konečnej splatnosti úveru. V zmluve bola dojednaná pevná úroková sadzba vo výške 11,38% ročne, RPMN 15,73% (súd prvej inštancie ju nesprávne nazval ročnou úrokovou sadzbou - pozn. odvolacieho súdu), priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver ku dňu podpisu zmluvy 12,98%, celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť, 11.262,22 eur a úrok z omeškania vo výške 5% ročne. V článku VI. zmluvy si strany dohodli poistenie. Na základe zmluvy o spolupoistení a poisťnej zmluvy č. XX/XXXX/NP

a č. XX/XXXX/ŽP o skupinovom rizikovom životnom poistení s pripoistením trvalých následkov úrazu spôsobených invaliditou a s fakultatívnym pripoistením pracovnej neschopnosti a straty zamestnania a následnej nezamestnanosti pre klientov, ktorí čerpajú spotrebiteľský úver v banke, uzatvorenej dňa 13.10.2010 medzi bankou, O. Ž. S. B..K., a O. S.Ž. B..K., malo byť poistenému poskytnuté poistenie v rámci komplexného súboru poistenia v rozsahu: a) smrť poisteného z akýchkoľvek príčin, b) trvalé následky úrazu spôsobujúce invaliditu, c) riziko pracovnej neschopnosti, d) riziko straty zamestnania a následnej nezamestnanosti. Za splnenia podmienok rozhodujúcich pre priznanie nároku na poistné plnenie za práceneschopnosť poisteného mala banka právo na poistné plnenie za práceneschopnosť poisteného vo výške mesačnej anuitnej splátky úveru, maximálne však vo výške 5% mesačne z aktuálnej dlžnej čiastky úveru v čase vzniku poistnej udalosti, počnúc mesiacom, v ktorom je poistený 60. deň práceneschopný. Poistné plnenie sa poskytovalo maximálne za 12 mesiacov z jednej poistnej udalosti a 24 mesiacov zo všetkých poistných udalostí v dobe trvania poistenia. Bližšie vymedzenie poistnej udalosti pri poistení rizika pracovnej neschopnosti, podmienky, výška poistného plnenia a výluky, ako aj ďalšie náležitosti platné pre poistnú udalosť a poistné plnenie boli uvedené v Osobitných poistných podmienkach pre pripoistenie pracovnej neschopnosti k spotrebiteľským úverom pre klientov OTP Banka Slovensko a.s.. Za splnenia podmienok rozhodujúcich pre priznanie nároku na poistné plnenie za stratu zamestnania a následnú nezamestnanosť poisteného mala banka právo na poistné plnenie za stratu zamestnania a následnú nezamestnanosť poisteného vo výške mesačnej anuitnej splátky úveru, maximálne však vo výške 5% mesačne z aktuálnej dlžnej čiastky úveru v čase vzniku poistnej udalosti, počnúc mesiacom, v ktorom je poistený 60. deň nezamestnaný. Poistné plnenie z jednej poistnej udalosti sa mohlo poskytnúť maximálne za 12 mesačných anuitných úverových splátok za predpokladu, že boli splnené podmienky na výplatu poistného plnenia. Poistovňa mohla plniť maximálne za dve poistné udalosti počas poistnej doby. Nárok na výplatu z druhej poistnej udalosti vznikal v prípade, ak poistený bol zamestnaný nepretržite 12 mesiacov medzi dvoma poistnými udalosťami. Bližšie vymedzenie poistnej udalosti pri poistení rizika straty zamestnania a následnej nezamestnanosti, podmienky, výška poistného plnenia a výluky, ako aj ďalšie náležitosti platné pre poistnú udalosť a poistné plnenie boli uvedené vo Všeobecných poistných podmienkach pre poistenie straty zamestnania k spotrebiteľským úverom pre klientov OTP Banka Slovensko a.s.. V článku VIII. si strany dohodli porušenie zmluvných povinností, pričom za podstatné porušenie zmluvných povinností dlžníka sa považovalo, ak dlžník neuhradil svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti. Pri podstatnom porušení zmluvných povinností bola banka oprávnená vyhlásiť úver (alebo jeho časť) za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti. Dlžník bol povinný vrátiť nesplatený úver spolu s úrokmi z omeškania, poplatkami a s príslušenstvom najneskôr do 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia oznámenia o odstúpení od zmluvy alebo oznámenia o vyhlásení úveru za splatný. V článku XI. bod 2 zmluvy dlžník vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami OTP Banka Slovensko a.s., pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľov (v znení účinnom od 01.11.2012), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, a súhlasí s nimi. Z výpisu z účtu žalovaného mal preukázané, že žalovaný čerpal dňa 26.06.2013 úver vo výške 8.000 eur, na ktorý zaplatil celkom na istinu sumu 1.004,91 eur, a to nasledujúcimi splátkami: t.j. dňa 24.07.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.08.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.09.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.10.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.11.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.12.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.01.2014 vo výške 76,03 eur, dňa 27.01.2014 vo výške 3,09 eur, dňa 27.01.2014 vo výške 17 eur, dňa 24.02.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 24.03.2014 vo výške 72,79 eur, dňa 31.03.2014 vo výške 6,33 eur, dňa 24.04.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 26.05.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 24.06.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 24.07.2014 vo výške 205,29 eur, dňa 24.08.2014 vo výške 201,02 eur, dňa 03.09.2014 vo výške 4,27 eur, dňa 15.10.2015 vo výške 210 eur, dňa 21.10.2015 vo výške 20,69 eur a dňa 24.10.2015 vo výške 1,31 eur. Výzvou zo dňa 09.06.2015 OTP Banka Slovensko a.s., žalovaného upozornila, že mešká viac ako 3 mesiace so splácaním úveru zo zmluvy o úvere č. XXX/XXXX/XXSU a požiadala ho o úhradu čiastky, ktorá bola ku dňu 07.06.2015 vo výške 1.698,93 eur, a to najneskôr v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň ho v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornila, že v prípade nevyrovnania jeho záväzkov po lehote splatnosti v stanovenom termíne vyhlási úver za predčasne splatný, čo znamená, že stratí možnosť splácať úver mesačnými splátkami a banka bude oprávnená požadovať splatenie celého úveru do 10 dní odo dňa doručenia vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Predmetná výzva bola žalovanému riadne doručená dňa 16.06.2015. Listom zo dňa 19.07.2015 banka žalovanému oznámila, že vyhlásila predčasnú splatnosť úveru s dlhom 1.905,42 eur ku dňu 17.07.2015 s tým, že účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastane v 10. deň odo dňa doručenia tejto výzvy, čo znamená, že v deň účinnosti je žalovaný povinný zaplatiť celý záväzok vyplývajúci zo zmluvy, ktorý predstavoval ku dňu 17.07.2015 sumu 7.793,84 eur pozostávajúcu z istiny 6.995,09 eur, úrokov

650,13 eur, úrokov z omeškania 9,12 eur a poplatkov 139,50 eur. Vyhlásenie úveru za predčasne splatný bolo žalovanému riadne doručené dňa 29.07.2015. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017 v spojení s prílohou k zmluve postúpila OTP Banka Slovensko, a.s., ako postupca žalobcovi ako postupníkovi, okrem iného, pohľadávku voči žalovanému zo zmluvy o úvere č. XXX/XXXX/XXSU vo výške 9.209,41 eur pozostávajúcej z istiny 6.995,09 eur, bežných úrokov 1.933,32 eur, úrokov z omeškania 121,32 eur a ostatného príslušenstva 159,68 eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 03.03.2017 oznámila menovaná banka žalovanému postúpenie predmetnej pohľadávky. Pokusom o zmier zo dňa 03.01.2018 vyzval právny zástupca žalobcu žalovaného k úhrade úveru vo výške 6.995,09 eur, zákonného úroku 298,09 eur, riadneho úroku 1.933,32 eur, úroku z omeškania 121,32 eur a osteného príslušenstva vo výške 159,68 eur, v celkovej výške 9.507,50 eur v lehote do 10.01.2018. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 16C 2012/2014-310 zo dňa 10.11.2016 ďalej zistil, že žalovaný podal na Okresný súd Bratislava I dňa 25.11.2014 žalobu, ktorou sa domáhal proti OTP Banka Slovensko a.s., pôvodne zrušenia zmluvy o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 24.05.2013 a vyplatenia odškodnenia vo výške 500 eur mesačne od mája 2014 do právoplatného rozhodnutia s úrokom z omeškania vo výške 9,15% ročne. Následne viackrát v priebehu tohto konania zmenil svoju žalobu, pričom poslednou zmenou žaloby, ktorá bola pripustená uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 08.09.2016 v prítomnosti oboch strán sporu, žiadal, aby súd zrušil zmluvu o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 24.05.2013 a banke uložil povinnosť zaplatiť mu náhradu z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 17.673,69 eur. O žalobe žalovaného v znení jej poslednej zmeny rozhodol Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 16C 212/2014-310 zo dňa 10.11.2016 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. V rozsudku konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná neplatnosť úverovej zmluvy, neprijateľnosť niektorej zmluvnej podmienky, a ani nezákonnosť konania banky v súvislosti s okolnosťami pri uzatváraní úverovej zmluvy a následne pri domáhaní sa zaplata dlužnej sumy a vyhlásení úveru za predčasne splatný. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 91/2017-503 zo dňa 27.05.2020, právoplatným dňa 29.06.2020.

6. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie posúdil vec právne podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu dôvodná. Žalovanému preto uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi uplatnenú časť nezaplatenej istiny úveru vo výške 5.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 01.03.2017 do zaplataenia. Zmluvu o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 24.05.2013 vyhodnotil v zmysle uvedených zákonných ustanovení ako zmluvu spotrebiteľskú. Súčasne ju podrobil kontrole aj z hľadiska zákonom č. 129/2010 Z.z. požadovaných náležitostí, a dospel k záveru, že obsahuje všetky zákonné náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Úverovú zmluvu vyhodnotil súčasne aj ako platnú. V tejto súvislosti poznamenal, že k rovnakému záveru dospel aj Okresný súd Bratislava I v konaní vednom pod sp. zn. 16C 212/2014. K námietke žalovaného, že poskytnutý úver je potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, pretože úverová zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne údaj v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko uvádza len počet mesačných splátok, výšku a termíny splatnosti mesačnej splátky ako jednej sumy, z ktorej nie je zrejmé, akú časť z nej predstavuje istina, úrok a akú časť iné poplatky, uviedol, že neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy, ale podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Poznamenal, že tento právny názor vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa v konaní domáhal len zaplataenia časti nesplatenej istiny spotrebiteľského úveru bez úrokov a poplatkov, námietku žalovaného považoval súčasne za nadbytočnú. Uviedol, že nezistil ani dôvody neplatnosti zmluvy podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor z dobrými mravmi, pričom zdôraznil, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver na základe jeho žiadosti. Konštatoval, že neplatnosť úverovej zmluvy nespôsobili ani žalovaným namietané zmluvné podmienky obsiahnuté v článku IV. bod 1, článku VI. bod 4, 5, článku VII. bod 1 - 7, bod 9-11, článku XI. bod 2, ktoré považoval za neprijateľné, pretože dospel k záveru, že predmetná zmluva neprijateľné zmluvné podmienky neobsahuje. Uviedol, že k rovnakému záveru dospel aj Okresný súd Bratislava I v právoplatnom rozsudku č.k. 16C 212/2014-310 zo dňa 10.11.2016. Z tohto dôvodu

vyhodnotil námietky žalovaného o neprijateľných zmluvných podmienkach ako účelové. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný vyčerpával od OTP Banka Slovensko a.s., dňa 26.06.2013 úver vo výške 8.000 eur, za účelom splnenia ktorého uhradil len niektoré splátky, a to dňa 24.07.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.08.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.09.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.10.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.11.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.12.2013 vo výške 186,87 eur, dňa 24.01.2014 vo výške 76,03 eur, dňa 27.01.2014 vo výške 3,09 eur, dňa 27.01.2014 vo výške 17 eur, dňa 24.02.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 24.03.2014 vo výške 72,79 eur, dňa 31.03.2014 vo výške 6,33 eur, dňa 24.04.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 26.05.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 24.06.2014 vo výške 79,12 eur, dňa 24.07.2014 vo výške 205,29 eur, dňa 24.08.2014 vo výške 201,02 eur, dňa 03.09.2014 vo výške 4,27 eur, dňa 15.10.2015 vo výške 210 eur, dňa 21.10.2015 vo výške 20,69 eur a dňa 24.10.2015 vo výške 1,31 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný svoje povinnosti z platne uzavretej úverovej zmluvy riadne a včas neplnil, uzavrel, že porušil svoje zmluvné záväzky upravené v článku VIII. zmluvy, následkom čoho vzniklo žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi podľa článku VIII. bod 2 písm. e) zmluvy právo vyhlásiť úver (alebo jeho časť) vrátane úrokov a poplatkov za splatný jednorazovo pred termínom splatnosti a žalovanému podľa článku VIII. bod 5 zmluvy povinnosť nesplatený úver spolu s úrokmi z omeškania, poplatkami a príslušenstvom vrátiť najneskôr do 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia oznámenia o vyhlásení úveru za splatný. Keďže vyhlásenie úveru za predčasne splatný bolo žalovanému riadne doručené dňa 29.07.2015, vyhodnotil, že potom povinnosť žalovaného zaplatiť celý záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy (predstavujúci k 17.07.2015 sumu 7.793,84 eur pozostávajúcu z istiny 6.995,09 eur, úrokov 650,13 eur, úrokov z omeškania 9,12 eur a poplatkov 139,50 eur) vznikla žalovanému dňa 08.08.2015. Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017 v spojení s prílohou vyhodnotil v zmysle ust. § 524 a násl. Občianskeho zákonníka ako platnú, aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu považoval preto za preukázanú. V súvislosti so žalovaným vznesenou námietkou premlčania uviedol, že nakoľko žalovaný svoju povinnosť nesplnil, OTP Banka Slovensko a.s., bola oprávnená domáhať sa splnenia tejto povinnosti žalovaným na súde v trojročnej premlčacej dobe upravenej v ust. § 101 Občianskeho zákonníka, t.j. v lehote do 08.08.2018. Pokiaľ teda žalobca ako postupník uplatnil splnenie tejto povinnosti žalobou doručenou na súd dňa 19.01.2018, dospel k záveru, že svoj nárok uplatnil včas. Námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil preto ako nedôvodnú. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovanému bol na základe zmluvy o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 24.05.2013 poskytnutý úver vo výške 8.000 eur a žalovaný uhradil na istinu tohto úveru podľa výpisu z jeho účtu jednotlivými splátkami doposiaľ len sumu 1.004,91 eur, ustálil, že zostatok istiny úveru z celkovej neuhradenej pohľadávky 9.209,41 eur vznikutej z tohto úveru, postúpenej žalobcovi zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017, predstavuje rozdiel vo výške 6.995,09 eur (8.000 - 1.004,91). Keďže nesplatená časť istiny úveru predstavovala sumu 6.995,09 eur a žalobca si uplatnil žalobou iba časť tejto istiny vo výške 5.000 eur, dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v plnom rozsahu, žalovaného preto zaviazal na splnenie povinnosti v uplatnenom rozsahu. Z dôvodu, že žalovaný bol s plnením peňažného dlhu vo výške 5.000 eur v omeškaní, v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia ho zaviazal aj k zaplateniu úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda vo výške 5% ročne, a to odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017, t.j. od 01.03.2017.

7. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil jeho právo na vypočutie svedkov vyplývajúce z práva na obhajobu podľa článku 6 odsek 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď nepredvolal a nevypočul svedkov, aby ho zbavil viny, za rovnakých podmienok ako svedkov svedčiacich proti nemu. Namietal tiež, že súd prvej inštancie odignoroval jeho právo osobne sa zúčastniť konania pred súdom a právo byť vypočutý, ktoré sú základnými prvkami práva na spravodlivý proces. Nedal mu tak príležitosť účinne uplatňovať námietky a argumenty, a nezohľadnil ani jeho práva ako poškodeného spotrebiteľa pri uzavretí pochybnej zmluvy č. XXX/XXXX/XXSU. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie obišiel normy právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, a to najmä Ústavu SR, Občiansky zákonník, zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zákon č. 129/2010 Z.z., zákon o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb, zákon č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie, Smernicu Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.. Poukázal tiež na to, že zmluvné strany zmluvy o postúpení pohľadávky nepredložili originál

tejto zmluvy a s ňou spojenú špecifikáciu žalovanej pohľadávky. Nesúhlasil tiež s tým, že súd prvej inštancie neposúdil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ako neplatný právny úkon. Následne poukazoval už len na ustanovenia Exekučného poriadku o zastavení exekúcie a na dôvody zastavenia starých exekúcií, v súvislosti s ktorými vzniesol viaceré námietky, ktoré sa mali týkať jeho bližšie nešpecifikovaných exekučných konaní. Z týchto námietok však vôbec nebolo zrejmé, čo žalovaný týmito námietkami sleduje vo vzťahu k predmetnému sporu, prípadne napadnutému rozsudku, a ani ktorých konkrétnych exekučných konaní sa týkajú. V rámci týchto námietok namietal napríklad to, že súd nezohľadnil postup ukončenia exekučných konaní začatých pred 1. aprílom 2017 vedených podľa predpisov účinných do 31. marca 2017 a osobitosti postupu pri podaní opätovného návrhu na vykonanie exekúcie. Pohľadávku žalobcu označil za pochybnú a zdôraznil, že uplynula rozhodná doba, a že nejde o starú exekúciu, ktorou sa na účely exekučného poriadku rozumie exekúcia začatá pred 1. aprílom 2017 vedená podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Namietal, že súd nezohľadnil vykonateľnosť jeho starých exekúcií, pretože nebol dosiahnutý výťažok spolu aspoň vo výške 15 eur, a ani niektoré zásadné zmeny v exekučných konaniach od 01.04.2017. Následne zase naproti skôr uvedenému poznamenal, že súd odignoroval, že vec (nie je zrejmé aká) patrí do skupiny starých exekúcií, ktoré budú zastavené zo zákona.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uskutočnenom prostredníctvom jeho právneho zástupcu uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a považuje ho za správny. Odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné, z dôvodu, že žalovaný v ňom namietal nesprávny postup v exekučnom konaní (zastavenie starej exekúcie).

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je úplne nedôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. S poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 C.s.p. a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním žalovaného napadnutého rozsudku, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu doposiaľ nezaplatenú časť istiny úveru v uplatnenej výške 5.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 01.03.2017 do zaplatenia, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie časti žalovaným doposiaľ neuhradenej istiny poskytnutého úveru vo výške 5.000 eur s úrokom z omeškania, výsledky ktorého aj správne v súlade s ust. § 191 C.s.p. vyhodnotil. Na základe vykonaných dôkazov dospel tak k správnym skutkovým zisteniam, ktoré posúdil podľa ustanovení správny právnych predpisov, a v dôsledku toho dospel aj k správnej právnej závere, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzavretá zmluva o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 24.05.2013 (zmluva o spotrebiteľskom úvere) je platná a obsahuje všetky zákonom č. 129/2010 Z.z. požadované náležitosti, a preto žalovanému poskytnutý úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Správny bol aj jeho záver, v ktorom konštatoval, že žaloba žalobcu je dôvodná v celom rozsahu, pretože žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného iba zaplatenia časti istiny úveru vo výške 5.000 eur, ktorá bola nižšia ako výška istiny, ktorú mu žalovaný reálne dlhoval. Zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že žalovaný zaplatil doposiaľ na istinu úveru poskytnutého vo výške 8.000 eur jednotlivými splátkami v časovom období od 24.07.2013 do 24.10.2014 (viď výpis z účtu žalovaného na č.l. 44 až 46 súdneho spisu) iba sumu 1.004,93 eur, z čoho je zrejmé, že na istinu úveru

mu zostávalo uhradiť ešte sumu 6.995,09 eur. Pokiaľ sa teda žalobca žalobou domáhal od žalovaného iba časti nezaplatenej istiny vo výške 5.000 eur, niet pochybnosti o tom, že jeho žaloba je plne dôvodná, keďže si uplatnil sumu nižšiu, než na akú mal nárok. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Svoje dôvody vedúce k vyhovneniu žalobe v celom rozsahu aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. S vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie, ako aj s ich odôvodnením sa odvolací súd plne stotožňuje. Právne závery, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, a im zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku považuje odvolací súd za logické, pochopiteľné, vyčerpávajúce a presvedčivé. V tejto súvislosti považuje za potrebné už len zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie a právne úvahy, na ktorých ho založil, aj náležite odôvodnil, pričom ním prijaté právne závery sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne odvolací súd poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

13. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal tými odvolacími námietkami žalovaného, ktorými poukazuje na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v konaní. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného, v ktorej namietal, že súd prvej inštancie nepredvolal a nevypočul svedkov, ktorí mali svedčiť v jeho prospech, odvolací súd uvádza, že táto je úplne nedôvodná, pretože okrem toho, že z odvolania nie je vôbec zrejmé, akých svedkov mal na mysli, v konaní pred súdom prvej inštancie nikdy výsluch konkrétnych osôb ako svedkov nenavrhol. Neuviedol ani to, k akým skutočnostiam mali byť títo neidentifikovaní svedkovia vypočutí a aké skutočnosti sa mali ich výpoveďou preukázať, potvrdiť, prípadne vyvrátiť. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa ust. § 196 ods. 1 C.s.p. súd môže na návrh strany nariadiť výsluch svedka, ktorého prítomnosť je povinná v zmysle ust. § 197 ods. 1 C.s.p. zabezpečiť strana, ktorá ho navrhla. V prípade, že prítomnosť svedka táto strana nezabezpečí, môže požiadať súd o jeho predvolanie s tým, že v návrhu na výsluch svedka podľa ust. § 197 ods. 2 C.s.p. povinne uvedie meno, priezvisko, prípadne dátum narodenia svedka, adresu, z ktorej možno svedka predvolať, a označenie skutočností, ktoré majú byť výsluchom svedka preukázané. Keďže v danom prípade žalovaný v priebehu prvoinštančného konania žiaden takýto kvalifikovaný návrh na výsluch svedka nepodal, niet pochybnosti o tom, že jeho odvolacia argumentácia je v tomto smere úplne neopodstatnená. Odvolací súd sa nestotožnil tiež s odvolacou argumentáciou žalovaného, v ktorej tvrdil, že súd prvej inštancie odignoroval jeho právo osobne sa zúčastniť konania pred súdom a právo byť vypočutý, a preto nemal možnosť účinne uplatňovať námietky a argumenty, a to z dôvodu, že z predloženého spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol súdom prvej inštancie predvolaný na všetky nariadené pojednávania (ktoré boli nariadené na deň 09.09.2020, 10.03.2021 a 26.05.2021) riadne a včas (viď predvolania a doručky na č.l. 225, 226, 302-304, 307 súdneho spisu). Predvolania na jednotlivé pojednávania mu boli doručené fikciou v súlade s ust. § 111 ods. 3 C.s.p., a to na adresu jeho trvalého pobytu: Záhrebská 2959/10, Bratislava, z ktorej so súdom prvej inštancie aj sám komunikoval. Keďže žalovaný sa ani napriek tomu, že bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie, na ktorom bol verejne vyhlásený rozsudok, tohto pojednávania nezúčastnil a ani neospravedlnil svoju neúčasť, odvolací súd konštatuje, že takýmto správaním sa sám vzdal svojho práva konať pred súdom a byť vypočutý.

14. K argumentácii žalovaného, v ktorej uviedol, že zmluvné strany zmluvy o postúpení pohľadávky nepredložili originál zmluvy a k nej pripojenú špecifikáciu žalovanej pohľadávky, odvolací súd uvádza, že sa s ňou nemožno absolútne stotožniť, pretože postúpenie žalovanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu bolo súdu riadne preukázané fotokópiou príslušnej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017 a jej prílohou, v ktorej je presne špecifikovaná postúpená pohľadávka voči žalovanému vo výške 9.209,41 eur ako pohľadávka pozostávajúca z istiny 6.995,09 eur, bežných úrokov 1.933,32 eur, úrokov z omeškania 121,32 eur a ostatného príslušenstva 159,68 eur (č.l. 11 až 18 súdneho spisu), pričom predloženie originálu nebolo nevyhnutné.

15. Pokiaľ ide o nesúhlas žalovaného s tým, že súd prvej inštancie neposúdil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ako neplatný právny úkon, odvolací súd uvádza, že nebol dôvod posúdiť predmetný úkon ako neplatný, pretože pre vyhlásenie predčasnej splatnosti žalovanému poskytnutého úveru boli splnené všetky zákonné podmienky uvedené v ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho

zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, čo súd prvej inštancie aj správne v bode 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa podrobne zaoberal otázkou splnenia zákonných podmienok pre mimoriadne zosplatnenie predmetného úveru, skonštatoval. Odvolací súd pripomína, že podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je veriteľ oprávnený v prípade plnenia pohľadávky v splátkach žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené pri uplatnení tohto práva, ak ide o plnenie v splátkach zo spotrebiteľskej zmluvy, sú upravené v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré limituje oprávnenie dodávateľa uplatniť právo podľa ust. § 565 na predčasné zosplatnenie úveru tak, že ho môže uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Zo súdom prvej inštancie riadne vykonaných listinných dôkazov (z výpisu z účtu žalovaného, poslednej výzvy pred zosplatnením zo dňa 09.06.2015, doručeny preukazujúcej doručenie tejto výzvy žalovanému dňa 16.06.2015, vyhlásenia úveru za predčasne splatný zo dňa 19.07.2015 a doručeny preukazujúcej doručenie tohto vyhlásenia žalovanému dňa 29.07.2015, na č.l. 38 až 46 súdneho spisu) jednoznačne vyplýva, že žalovaný nesplácal splátky úveru riadne už od splatnosti splátky splatnej dňa 24.01.2014, pričom posledná splátka, ktorú uhradil v neúplnej výške (1,31 eur), bola splatná dňa 24.10.2014. Svojim konaním tak jednoznačne porušil zmluvné povinnosti vyplývajúce z článku IV. zmluvy, v dôsledku čoho vzniklo právnomu predchodcovi žalobcu podľa článku VIII. bod 2 písm. e) zmluvy právo vyhlásiť úver za predčasne splatný. Listom zo dňa 09.06.2015 doručeným žalovanému dňa 16.06.2015 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie čiastky vo výške 1.698,93 eur, s ktorou bol v omeškaní, a zároveň ho upozornil na možnosť uplatnenia práva na predčasné zosplatnenie úveru v prípade, že dlh nebude ani dodatočne v určenej lehote uhradený. Táto výzva bola žalovanému doručená dňa 16.06.2015. Listom zo dňa 19.07.2015 žalovaný uplatnil svoje právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka a úver predčasne zosplatnil. Z uvedených listinných dôkazov teda jednoznačne vyplýva, že právny predchodca žalobcu, dodávateľ, uplatnil právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka na predčasné zosplatnenie úveru v súlade s ust. § 53 ods. 9 a aj § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko dané právo bolo dohodnuté priamo v úverovej zmluve, a uplatnil ho až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (už len odo dňa poslednej čiastočnej úhrady žalovaným, t.j. odo dňa 24.10.2014 uplynuli do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t.j. do dňa 19.07.2015 viac ako 3 mesiace), pričom žalovaného ako spotrebiteľa súčasne vopred v lehote nie kratšej ako 15 dní upozornil na uplatnenie tohto práva (výzva, v ktorej ho upozornil o uplatnení tohto práva bola doručená žalovanému dňa 16.06.2015 a k uplatneniu tohto práva došlo až dňa 19.07.2015, čiže po uplynutí viac ako 15 dní). Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnomu záveru o splnení zákonných podmienok mimoriadneho zosplatnenia úveru žalovaného. S tvrdením žalovaného o neplatnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru sa preto nebolo možné stotožniť.

16. Odvolacími argumentmi žalovaného, v ktorých poukazuje na ustanovenia Exekučného poriadku a vytýka súdu nesprávny postup v nešpecifikovanom exekučnom konaní, sa odvolací súd nezaoberal, pretože nebolo z nich vôbec zrejmé, čo žalovaný nimi vo vzťahu k predmetnému sporu sleduje, a ani ktorých konkrétnych exekučných konaní sa týkajú. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovaného v celom rozsahu ako nedôvodné.

17. Odvolací súd preskúmal tiež závislý výrok o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu strán tak, že tento priznal v konaní plne úspešnému žalobcovi, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny.

18. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).